

til fællesproblemerne i parlamenterne ville blive lettet, når Det nordiske Råd i forvejen havde haft lejlighed til at drøfte spørgsmålene og afveje eventuelle modstridende argumenter. „I Rådet vil der blive lejlighed til allerede på et tidligt tidspunkt at prøve bærekraften af forslag til fællesforanstaltninger.“ Man burde efter ministerens opfattelse heller ikke undervurdere den betydning, som Rådet ville kunne få som opinionsdannende organ i de nordiske folk. — *Hans Hedtoft* (S) mindede om, at „i vor flyvemaskine- og atomtidsalder er det enkelte lille land med tusinder af tråde knyttet til og afhængigt af omverdenen... og må altså deltage i det internationale samarbejde“. Netop i en sådan tid syntes alle forudsætninger at være tilstede for at skabe det fællesnordiske forum for repræsentanterne i de nordiske nationalforsamlinger, „et forum, der ikke er endeligt lovgivende eller bestemmende, men kan blive initiativtagende, opinionsdannende og måske bidrage til at udligne nationale fordomme og fremme den fællesnordiske indstilling, som vi alle ønsker.“ Hedtoft vendte sig imod „de frygtssomme“, de, som havde været ængstelige for, at man ved at oprette Det nordiske Råd kunne krænke det enkelte lands eller parlaments nationale suverænitet; og overfor „de utålmodige“ understregede han, at ethvert nordisk arbejde er et arbejde på lang sigt. „Altså, både den nationalegoistiske tvivler og den himmelstormende urealistiske nordiske entusiast er i dette øjeblik efter min mening nærmest en fare for det, jeg vil kalde det mulige nordiske samarbejde“. *Thestrup* (KF) pegede på de voksende vanskeligheder for små nationer ved at hævde deres kultur, livsform og idealer i „universalstatens periode.“ På disse vanskeligheder kunne der bødes ved, at flere små nationer trådte i nært samarbejde, og taleren fandt, at vedtægterne for Rådet var båret af sand realistisk og nøgtern bedømmelse. Ved den foreslåede ordning imødekom man to tilbøjeligheder i nordisk væsen, „først den tilbøjelighed til selvstændighed eller til frihed — hvadenten det gælder personen eller landet —, der går som en rød tråd gennem de nordiske folks historie, og dernæst en tilbøjelighed til forsigtighed, til at ville se noget an, før man giver sig ind i det.“ *Bertel Dahlgaard* (RV) kunne ikke betragte oprettelsen af Det nordiske Råd som afslutningen på en udvikling; „det er et led i en udvikling, ja, bør måske snarere ses som en begyndelse til en gerning, som vor tids verdenshistoriske begivenheder med særegen styrke påkalder.“ Gennem århundreder var de nordiske folks liv gennemvævet af to forskellige strømninger: på den ene side så man en stadig udvikling af de enkelte folks selvstændighedstrang og selvhævdelse, på den anden side havde tanken om en nærmere folkelig og politisk forbindelse mellem Nordens folk aldrig kunnet dø, og intet holdbart ville kunne bygges op de nordiske riger imellem, medmindre disse strømninger gik op i en højere enhed. „Hvert af de nordiske folk